

KESÄ

WUORI KAUTI SET

VIELÄ ON KESÄÄ JÄLJELLÄ,
VIELÄ NÄKYY PALJAITA PYLLYJÄ

III/2011

PÄÄTOIMITTAJALTA

Koska syksy on masentava ja mä en tahdo masentaa, kerron, että syksy ei tule koskaan. Tämä lehti on täynnä kevään ja kesän ajalta kertyneitä kuvia, joista ihan haistaa kesän vielä (hiekkä, hiki, kylmä kalja, grillisavu) - tai sitten ei haista, mutta yritys on hyvä. Kanteen ikuistin kevätretken tunnusmerkin Silja Linen. Emme unhoita myöskään tovereitamme ruotsalaisia emmekä, noh, mitä noita tapahtumia nyt keväällä oli. Joku Wappu.

Puhiksesta on tullut kesän aikana pöhis, Kimistä vääpeli, muista lähinnä työttömiä. Ainiin, joku speedilijä aloitti lafkalla työt. Ted saa vihdoinkin tietää, mitä aamusitseillä tapahtui.

Palaan syksyisiin aiheisiin sit syssymmällä.

- Jenni

Tervetuloa uusille fukseille!

Mainos: Niitä uusia kiltapaitoja saa kiltikseltä joltakulta paikalla olevalta raatilaishintaan 7 € ja ne on mun suunnittelema (toisin kuin tuo aa. pipo, vaikka sekin on tosi kiva).

PÄÄTOIMITTAJA

Jenni Kivi

TOIMITTAJAT

Esko Hakanen

Tapio Koukkari

Maria Leikola

Jyry Niskala

Salla Rantamäki

Juhani Wallenius

KIITOKSET

Raati 2011

Essi Puustinen

JULKAISIJA

Wuorikautiset/

Vuorimieskilta ry

Vuorimiehentie 2

02150 Espoo

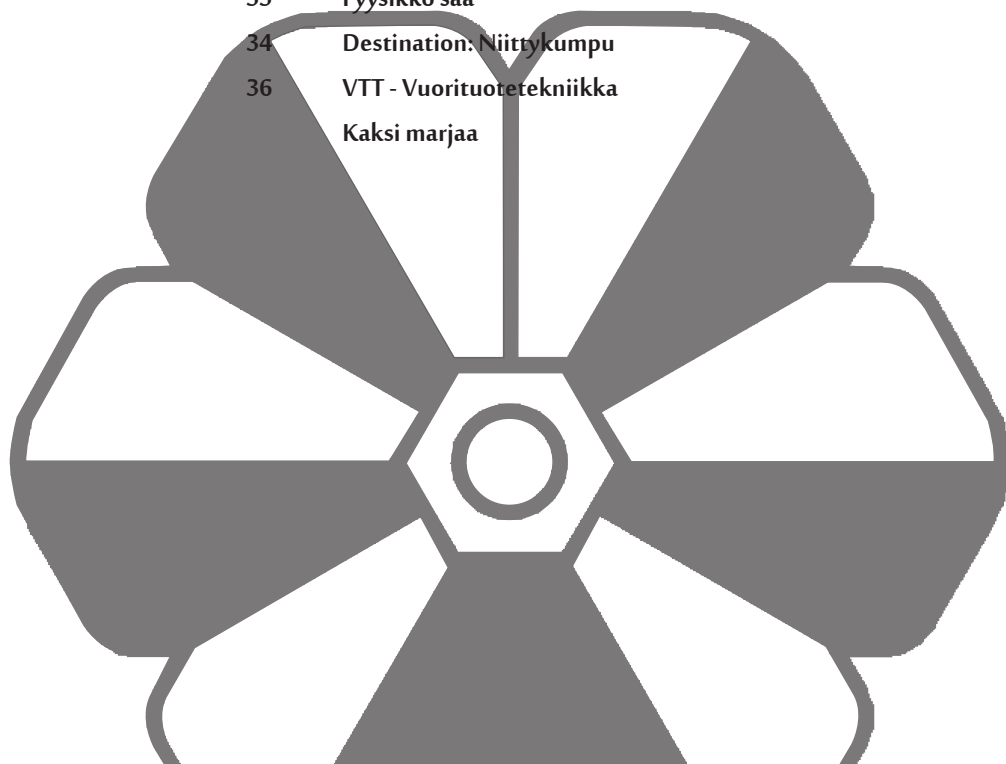
PAINETTU

Multiprint oy

TOIMITUS

SISÄLLYS

2	Päätoimittajalta
	Toimitus
3	Sisällys
4	Pöhis puhisee
5	Fuksivääpelin tervehdys
6	Ruotsalaiset kylässä
8	Vanhojen XQ
10	Kilpailu
	Kaksi marjaa
11	Päiväjäynä
12	Aamusitsit kahdesta näkökulmasta
14	Kandiuudistuksen paluu - osa 3
16	Wappu - kuvakollaasi
28	Harjavallan teollisuuspuisto - long story not so short
33	Fyysikko saa
34	Destination: Niittykumpu
36	VTT - Vuorituotetekniikka
	Kaksi marjaa

PÖHIS PUHISEE

(Toim. huom.: heh heh...)

Heipä dej!

Vielä on kesää jäljellä! Toivottavasti! Ainakin hyvää mieltä ja intoa riittää puuskuttamaan taas kerran ensikesään asti. Nyt on ihan huippu kesä takana ja Otaniemi alkaa taas keräämään omiansa syvälle sopukoihinsa. Toisia luentosaleihin, toisia töihin ja kolmansia kiltahuoneelle. Uusi lukuvuosi pyrähti käyntiin, ja fuksit saapuivat näkemään, kokemaan ja ihmettelemään. Kehotankin Sinua, vuorifuksi, keräämään rohkeutesi ja vapaa-aikasi kohden taen sen fuksivuodesta nauttimiseen. Nauti! Laula! Tanssi! Tutustu!!! Tätä vuotta et tule unohtamaan ikinä.

Muillekin kiltalaisille toivotan hyvää ja värikästä syksyä. Ei vaivuta me vanhatkaan epätoivoon vaan nautitaan täysin rinnoin. Kerää tuttavasi ja ota yhteyttä tärkeimpiisi sekä vanhempiinkin tuttavuuksiin. Vietä ikimuistoinen syksy porukassa, jossa viihdyt parhaiten. Niin minä ainakin aion tehdä!

FUKSIVÄÄPELIN TERVEHDYS

Heippahei kiltalaiset sekä etenkin uudet fuksit!

Puiden lehdet ovat näyttäneet ensimmäiset viherhiukkaspuutteen merkkinsä, illat ovat jo huomattavasti keskikesän öitä pimeämpiä, kesätyörahoista löytyy muistona enää lompakon elopainoa kaksinkertaistavat kuitit ja Otaniemen kantajuopot ovat vähitellen siirtyneet alvarin penkeiltä kohti ostarin tarjoamaa saateensuojaa. Syksy on siis selvästi jo tekemässä tulojaan, mutta vielä on herki aikaa rentoutua ja vetää syvään henkeä ennen itse koulun alkamista.

Uusi kouluvuosihan tuo aina tullessaan uudet tempaukset sekä haasteet (ja vanhat, jos edessä sattuu olemaan jo viidettä kertaa se läänikuinen lujarin tentti). Ehkä merkittävimpänä uutuutena loistavat kuitenkin killan uudet fuksit. Nuo puhdasta viattomuuttaan säteilevät pikkuotukset valtaavat taas elokuun loppupuolella Otaniemen sekä tietysti yleisellä söpöydellään kaikkien kiltalaisten sydämet. Fuksien kannattaakin muistaa, että vanhempia tieteenharjoittajia ei aina kannata uskoa, sillä tenteistä pelottelu on usein silkkaa kateutta jo heillä kauas menneisyyden horisonttiin kadonnutta fuksivuotta kohtaan.

Haluankin myös näin Wuorikautisten välityksellä toivottaa kaikki uudet fuksit kiltaan: tervetuloa! Jos olet fuksi ja satut lukemaan tätä tinkimättömällä ammattitaidolla sekä pitkällä kokemuksella tuotettua kiltalehteä, niin olet jo askeleen lähempänä Vuorimieheyttä sekä teekkariutta. Jatka samaa rataa, niin saat taottua itsellesi unohtumattoman fuksivuosi-elämyksen!

Kevättäyteisin rinnoin

Kim Kavander

Fuksivääpeli

RUOTSALAISET KÄIVÄT KYLÄSSÄ
ELI

BERGSSPEX 2011

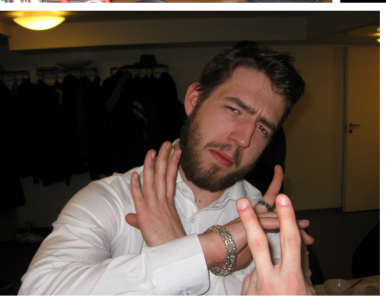

**TÄÄLLÄ NE
TAAS
VIERAILIVAT, EI
MULLA MUUTA.
ANNETAAN KU-
VIEN PUHUA.**

Osa speksin yleisöstä ja
sitsaajista saapui paikalle
suoraan Vuorimiespäivillä marinoi-
tuina (=kännissä). "Ta bort kläderna!"
muistaa päätoimittaja huudelleensa.

KUUSAKOSKI
RECYCLING

VANHOJEN XQ

Vanhat (vuosikurssit 3-n sekä suurimaksi osaksi nuorisosta koostuva raati) kävivät huhtikuussa Heinolassa tutustumassa kierrätysyriitys Kuusakoski Oy:n toimintaan. Hulppeeta - romun määrässä meinaan. Tutustumiskierroksen aikana näimme niin romutettuja autoja, valtavia kasoja tietokoneita kuin linjalla kilisevää pieneksi rouhittua metalliromuakin.

Illanvietossa oli niin mukavaa, että rahastonhoitaja päätyi syöttötuoliin ja ekskursiomestari unohti ekskuisännän nimen.

Alumiiniharkot näyttivät hienoilta,
fuksiväapeli nälkäiseltä.

Video-
kasetti
- upea
löytö!

KILPAILU

Tupakka-askeihin on kaavailtu sauhuttelun aiheuttamista haitoista varoittavia kuvia, ja keskustelua on syntynyt myös siitä, pitäisikö sama tehdä olutpulloille. Wuorikautiset laittaakin pystyyn kilpailun: lähetä toimitukselle (jenni.kivi@aalto.fi) oma ehdotuksesi kuvasta/kuvista, joiden mielestäsi tulisi päätyä varoittavien esimerkkien joukkoon olutpullojen kylkeen.

Voittajan ehdotus julkaistaan Wuorikautisten seuraavassa numerossa.
Kuvaa saatetaan käyttää myös muihin tarkoituksiin.

KAKSI MARJAA

ISON-BRITANNIAN KUNINGASSUKUA

KUUSAKOSKEN ROMUKEISARISUKUA

PÄIVÄJÄYNÄ

Starring:

PedOlli, Ruikkija-Kim, Mimo-täti, Devil-Jenni,

Kerma-Ted (alla)

ELI RAADIN
KERMA-
VAAHTOBILEET

AAMUSITSIT KEITTIÖSTÄ KÄSIN

Aamusitsien järjestelyt oli aloitettu jo edellisenä päivänä pidettyjen Wapunaloitusbileiden aikana. Emäntä oli hyvissä ajoin potkittu nukkumaan, jotta jaksaisi kokata seuraavana aamuna väsyneelle, mutta flegmaattiselle porukalle. Itse vedin bileet loppuun asti aina yhtä auttavaisten raatikollegoiden avustuksella. Tosin valomerkin lähestyessä sen avun laita oli vähän niin ja näin ja sinne päin. Hetken aikaa sitä jaksoi katsoa ja nauraa, kun joku fuksikippari yritti myydä olutta shotteina. Onneksi ostajana ollut entinen raatilainen oli sen veran seis itsekin, että shotit näyttivät tekevän hyvin kauppansa.

Kun tuli aika väläytellä valoja ja potkia jengi pihalle, huomasi auttavaisen raatini hävinneen ensimmäisten joukossa jatkoilemaan. Onneksi kuitenkin puhis oli erehtynyt käymään saniteettitiloissa, joten sain ainakin yhden auttavan käsiparin lisää. (Fuksityöläisiä ei siis enää ollut käytettävissä.) Taisi siellä jo(t)ku(t) muu(t)kin jäädä auttelemaan. Kun Gorsu oli saatu siivottua, valot sammutettua ja ovet lukittua, olikin aika mennä pistämään peli- ja sitsitila valmiiksi aamun koitosta varten. Yön aikana käytiin lipastamassa Rantsulta Prodekon juhlista yksi pöytä, jotta kaikille osallistujille oltaisiin kyetty tarjoilemaan aamupala nenän eteen eikä syliin. Ei siinä Jumalan karitsalla ihmettelemistä ja ilmeensä mieleenpainuva, kun menin kysymään häneltä kantoapua, joka kykenisi vielä seisomaan omilla jaloillaan ilman tukea. Yhtä lailla oma ilmeeni oli varmasti ikimuistoinen, kun eteeni talutettiin Ted. Ainoa ongelma tuli siinä, että päätin sijoittaa ihanan rahastonhoitajamme etumieheksi. Tämän seurauksena kiersimme Rantsulta JMT 3:een Otarannan kautta. Lopuksi piti vielä taluttaa kantoapu takaisin jatkoilemaan.

Kun peli- ja sitsitila oli saatu kalustettua, olikin aika potkia emäntä hereille kokkaamaan aamupalaa ja käydä itse vetämään Z:taa. Tämä ei kuitenkaan onnistunut ihan suunnitelmien mukaan, sillä emäntä kaikessa ihanuudessaan muistutti, että aamupalan painikkeeksi tarkoitetut Graninit olivat jääneet kiltikselle ja jälkiruuan avecin Irish Coffeen tärkein ainesosa (Whiskey) oli jäänyt varastolle. Näitä lähdettiin sitten hakemaan samalla kun emäntä mellasti Sitsikeittiössä paistinpannu kädessä yrittäen paimentaa paikalle mönkineitä ja uneliaita fuksityöläisiä. Kun itse palasin keräyskierrokselta, ni, oli keittiössä jo täysi rähinä päällä. Rasva haisi jo käytävään asti. Sitsien kattaus tosin saatiin kuntoon ennen kuin ensimmäinenkään vieras ehti saapua paikalle. Ruuan kanssa käviikin sitten toisin, mutta sehän nyt oli kaikille jo itsestään selvää.

Ensimmäisten vieraiden valuessa paikalle huomasi rahastonhoitajamme delegoinnin tuottaneen jälleen kerran tulosta. Sihteeri keräsi pääsymaksut. Herra "killan rahakirstun päällä istuja" kun oli sammunut pöytään. Tai sitten hän tutki pöytäliinaa vain erittäin tarkasti yrittäen löytää sen säikeistä säännönmukaisuuksia. Alkuruuan tarjoilun aikoihin meno oli vielä sangen räikeää. Tämä taisi tosin johtua vielä vallinneesta humalatilasta. Mm. Berocca-skumppa herätti suurta "ihailua" sitsaajien keskuudessa. Pääruokaan asti ehtineen sitsaajiston meno oli tosin hieman jo laantunut ja moni harjoittikin meditaatiota omalla paikallaan. Jälkiruokaan mennessä muutama urhea soturi oli jo ehtinyt poistua taistelutantereelta harjaanuttamaan paheennusta herättävää sissisotaa ahtaissa tiloissa. Kiitos kuitenkin, että ette oksennelleet pitkin JMT 3:n käytäviä, vaan pääsitte saniteettitiloihin asti. Emme ainakaan loppusiivouksen aikana löytäneet mitään jokereita itse sitsitilasta emmekä sen varrella olevista käytävistä. Vessat taas kykeni jättämään fuksien päänaivaksi. He kun olivat saaneet tulikasteensa jo Bergsspeksin aikoihin.

Loppusiivous hoitui yllättävän kevyesti. Kaikki poistuivat paikalta sangen nopeasti Smökin katolle tai A-saliin. Mitä nyt yksi suomenruotsalainen saniteettitiloihin piiloutumisperinteen aloittanut henkilö kuljeksi siivoojien seassa perhoshaaivi kourassaan yrittäen kalastella siihen juotavaa kavereilleen sekä itselleen. Kun kaikki oli saatu valmiiksi ja fuksityöläisten annettu mennä menojaan, olikin sitten aika siirtyä nukkumaan. Ei se valvominen taida kumminkaan olla meikäläisen juttu, vaikka sitä joutuukin harjoittamaan silloin tällöin.

... ja sitsaajan näkökulmasta eli kuten Ted ne muistaa:

Keväinen aamuaurinko lämmitti Otaniemeä lähtiessämme Wapunaloitusbileiden jatkoilta kohti aamusitsejä. Luonnollisesti en jaksanut nukkua yöllä, koska Wappu on vain kerran vuodessa. Pirtein mielin saavuimme Vuorimiestovereiden kanssa JMT 3:n peli- ja sitsitilaan jatkamaan hyvin alkaneita bileitä.

Alkuruokaa maistettuani totesin, että onpas kuiva meno sitseillä ja päätin käydä nukkumaan. Pää pöytään ja menoksi. Aikavälillä alkuruoka-pääruoka minua koitettiin kovasti herättää hauskoilla lauluilla mm. "Wake up Ted or I kick you in the head". Mutta enhän minä pienestä hievahda. Tarjoilijoiden jakaessa pääruokaa havahduin mieluisaan ruoan tuoksuun ja ihmettelin, miksi minulle ei oltu tarjottu pääruokaa. Saatuaani pääruoan maistoin hieman enkä sen koommin koskenut siihen vaan päätin jatkaa nukkumista. Pienten tirsojen jälkeen havahdun jälkiruoan saapumiseen. Sen sain jopa syötyä, pienellä avustuksella tosin.

Sitsit olivat varmaan ihan kivat mutta koska olin unten mailla n. 90% sitseistä, niin on paha sanoa mitä siellä oikeasti tapahtui. Protip: treenatkaa enemmän ensi Wappua varten!

2013 se tulee! Mielenkiintoinen, radikaali ja ehkä pelottavakin kandiudistus nimittäin. Tulevaa uudistusta valmistelevan ryhmän jäsenenä olen nähnyt läheltä, mitä tuleman pitää ja uskon että lähes tarkalleen kahden vuoden päästä opiskelijoilla on aihetta juhliin – ei hautajaisiin. Miksi? Minäpä kerron ja toivon että kuuntelette, koska se koskettaa valtaosaa teistä olennaisesti.

KANDIUUDISTUS, SIIS HÄ?

Aikanaan TKK:lla pariinkin kertaan hyväksi yritykseksi jäänyt tekniikan kandin täysremontti on Aallon myötä vihdoin totta. Uudistus ei tällä kertaa toivottavasti jää kosmeettiseksi vaan vanhoja rakenteita heitetään romukoppaan urakalla, jotta opiskelusta tulisi joustavampaa ja joutuvampaa. Uudistuksen taustalta löytyy moniakin epäkohtia, joista esimerkiksi yltiösekava moduulirakenne, ensimmäisen vuoden matematiikkatyritys ja opintojen huono eteneminen lienevät monille omakohtaisesti tuttuja. Jotta näihin ja muihin ongelmiin saataisiin ratkaisu, on uuden tutkintorakenteen suunnittelussa lähdetty puhtaalta pöydältä. Valmistelutyössä on pyritty miettimään uutta tutkintorakennetta mm. rakenteen, osaamistavoitteiden, johtamisen, hakukohteiden sekä liikkuvuuden näkökulmista. Tulossa on siis ns. iso jytty, jossa on paljon potentiaalia.

Uudistuksen valmistelu on lähtenyt kohtalaisen hyvin käyntiin. Yliopistomaailmassa ennenkuulumattomaan konsensukseen on tähän mennessä päästy ainakin tutkinnon rakenteen pääpiirteistä sekä projektin etene-
misen aikataulusta. Näin opiskelijan näkökulmasta on ollut ilo nähdä, kuinka rakennehaahmotelmassa on jatkuvasti kiinnitetty huomiota tutkinnon joustavuuteen ja liikkuvuuteen liittyviin kysymyksiin. Miltäs kuulostaisivat esimerkiksi seuraavat - hyvinkin todennäköiset - skenaariorit?

- Koulutusohjelman vaihto onnistuu helposti ilman uusia pääsykokeita.
- Matematiikan opinnot ovat jakautuneet tasaisesti kolmelle vuodelle.
- Ryhmätööhön keskittyviä ja käytännönläheisiä projektikursseja leivotaan tutkintoon sisään.

Kaikkea ei vielä ole täysin löyty lukkoon ja keskusteluissa on ollut esillä muun muassa ajatus ”avoimesta linjasta”, jolle päässeellä opiskelijalla olisi vielä huomattavasti suuremmat mahdollisuudet vaikuttaa opintoihinsa. Palaset kuitenkin loksastelevat yksi kerrallaan ja vinhaa vauhtia paikalleen.

KANDIUUDISTUKSEN PALUU – OSA 3

JUNA RULLAA VAUHDILLA, HALUATKO KYIYTIIN?

Kandiudistus pistettiin kunnolla liikkeelle kevään loppupuolella, kun sitä valmistelemaan perustettiin työryhmä, jossa on edustajia niin tekniikan korkeakouluista (professoreita ja suunnittelijoita), opetuksen kehityksiköistä kuin AYY:ltäkin (allekirjoittanut). Valmistelutyön vauhti kiihtyy koko ajan, sillä 2013 saapuu todella pian. Todellinen uudistuksen toteutustyö tehdään korkeakouluissa, joten yhteisistä pelisäännöistä on päätettävä jo tänä syksynä. Oman mausteensa soppaan tuo samaan aikaan toteutettava kauppakorkeakoulun kandiudistus, jonka kanssa täytyy varmistaa yhteensopivuus liikkuvuuden mahdollistamiseksi.

Haluatko vaikuttaa opintojesi tulevaisuuteen? Syksyllä päätettäviin yleisiin suuntaviivoihin pääset vaikuttamaan esimerkiksi saapumalla lokakuun ensimmäisellä viikolla järjestettävään kandiudistuksen kick-off –tilaisuuteen, josta lisäinfoa tulee myöhemmin. Myös allekirjoittanut tai korkeakoulujen vastuuprofessorit voivat vastailla kysymyksiinne tai ottaa kommenttejanne vastaan. Vastuuprofessoreina toimivat Eero Eloranta (Perustieteiden koulu), Keijo Nikoskinen (Sähkötekniikan koulu), Juha Paavola (Insinööritieteiden koulu) ja Tapani Vuorinen (Kemian tekniikan koulu).

Ensi vuoden puolella valmistelutyö siirtyy korkeakouluihin, jonka jälkeen opiskelijoita varmasti tarvitaan detailj-tason yksityiskohtien hiomiseen ja uusien ideoiden kehittämiseen. Kiltasi opintovastaava sekä koulutusohjelmien opintojen suunnittelijat ovat siinä vaiheessa parhaiten perillä siitä missä mennään. Yhteisön osallistuminen valmistelutyöhön on keskeinen komponentti uudistuksen onnistumisessa, joten hyppää kyytiin. Juna ei vielä ole mennyt!

MITÄ TAPAHTUU KILLOILLE?

Kiltojen tulevaisuus kulkee vahvasti käsi kädessä hakukohteiden määrän kanssa. Nykyisellään kiltatoiminta rakentuu vahvasti tiettyyn koulutusohjelmaan päässeiden uusien opiskelijoiden ympärille. Yhteisistä kandi-ohjelmista puhuttaessa ja huhujen kierrellessä osa killoista on, osittain aiheestakin, pelännyt tulevaisuutensa puolesta. Nämä pelot ovat osittain turhia, sillä on epätodennäköistä, että tulevaisuudessa hakukohteina olisivat vain neljä korkeakoulua geneerisine kandiohjelmineen. Ensinnäkin, korkeakoulun yhteinen kandiohjelma ei ole sama asia kuin hakukohteet. On täysin mahdollista että yhteinen kandiohjelma tarkoittaa vain osittain yhteisiä opintoja, joiden rinnalla eri hakukohteiden opiskelijat kävisivät oman aineensa erityisopintoja. Toiseksi, Aalossa ymmärretään, että monella koulutusohjelmalla on brändiarvoa, jolla saadaan erittäin kyvykkäitä opiskelijoita, ja jotka kannattaa siksi pitää erillisinä hakukohteina.

Toisaalta on myös totta, että hakukohteiden määrä tulee todennäköisesti putoamaan nykyisestä jonkin ver-ran. Tämä saattaa vaikuttaa joidenkin kiltojen toimintaan, mutta vielä on aikaista sanoa, missä hakukohteiden yhdistämistä tullaan tekemään. Hakukohteiden määrä on osittain kansallisen tason päätös, joten emme työryh-mässä tähän voi kovinkaan paljon vaikuttaa. Hakukohteita miettivän työryhmän lausunnon kuulemme syyskuun loppupuolella, jolloin itsekkin olen viisaampi. Tulevat hakukohteet saattavat tuoda muutoksia joidenkin kiltojen toimintaan, mutta vanhan sanonnan uhallakin voisin väittää, että aina vanhassa vara ei ole parempi. Uudistuksen kokonaisvaikutus opiskelijalle tulee siis olemaan positiivinen. Jos vaakakupissa painavat sujuvampi, vähemmän kuormittava, Aalto-liikkuvuuden mahdollistava ja enemmän vapaita opintoja sisältävä tutkinto tai toisaalta kiltojen roolin pysyminen täysin samana hamaan tulevaisuuteen, kumman sinä valitsisit?

SUMMA SUMMARUM

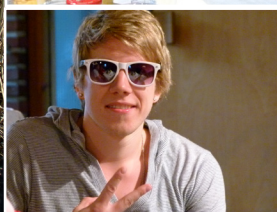
Kandi uudistus tulee ja rytäkällä. Suunnittelu on jo pitkällä, mutta vasta uudistuksen toteutuksessa punnitaan, saadaanko sen potentiaalista kaikki irti. Tulemme tekemään kaikamme, ettei uudistus pysähdy hallinnolliseen vastarintaan, systeemin jäykkyyteen tai jää muuten vain puolitiehen. Opetuksen sisältö ei myöskään saa jäädä rakenteellisen palikkaleikin varjoon. Muutos koskettaa kaikkia ja saattaa vaatia sopeutumista killoilta, mutta opiskelijalle nettovaikutus tulee olemaan positiivinen – vaikkakin sen nyt takaa jo moduulirakenteen poistuminen...

Terveisiä koulutuspolitiikan ihmemaailmasta,

Arjo Laukia
arjo.laukia@ayy.fi

Allekirjoittanut toimii AYY:n hallituksen koulutuspoliittisena vastaavana ja on erityisesti vastuussa Aalto-yliopistosta ja tulevasta kandi uudistuksesta. Näiden lisäksi hän on Aalto-optimisti ja innoissaan siitä, että opiskelijan elämään on tulossa konkreettisia parannuksia.

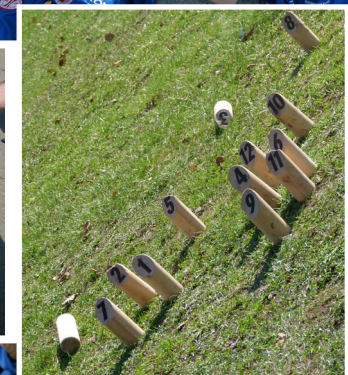
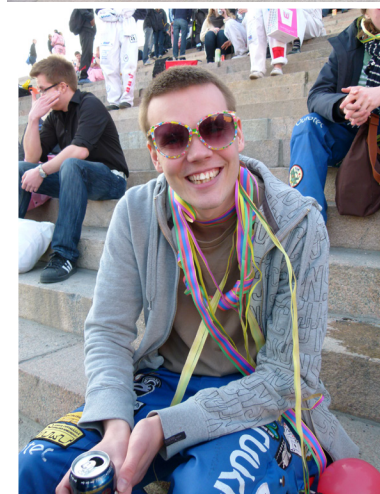

Aamusitsien jälkeistä ruuansulattelua

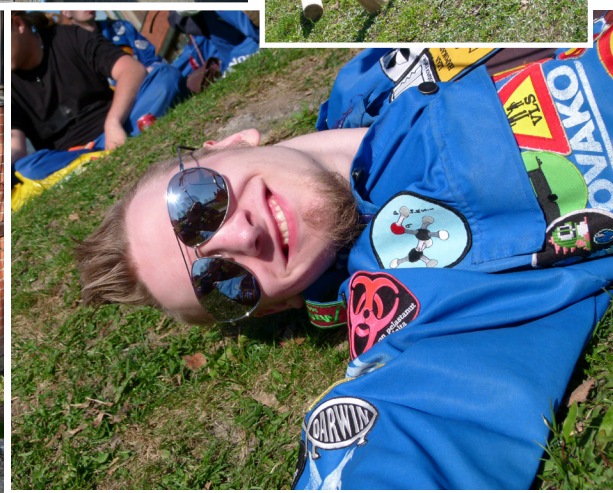
Smökin katolla.

Aamusitseillä oli tarvetta aurinkolaseille
- jatkoilla Jäynien esittelyssä 3D-laseille.

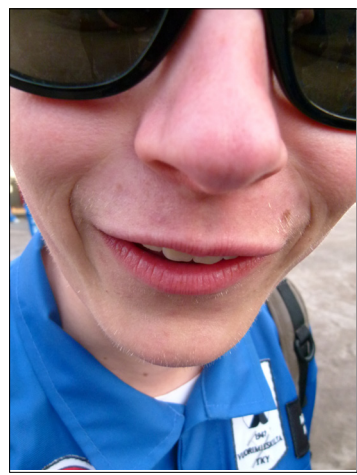

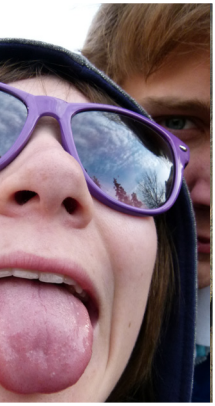
Taukojumppa: venytä mahaa
ja paukuta henkseleit!

Esteettömyystodistukset!
Ja Sipi, Vuoden Fuksi :)

Lititpeukku

Lititpeukku

Kaljaviestin lähtö!

Aww, tupsut!

Parhaat kaljoittelijat

Littipeukku...

Lisää peukkuja

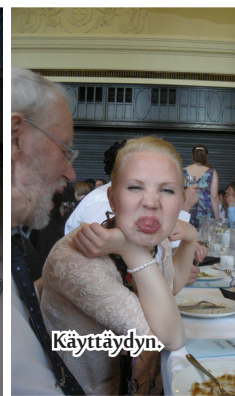

Tarhatäti Mimo on siveä
silloinkin, kun monet
muut eivät.

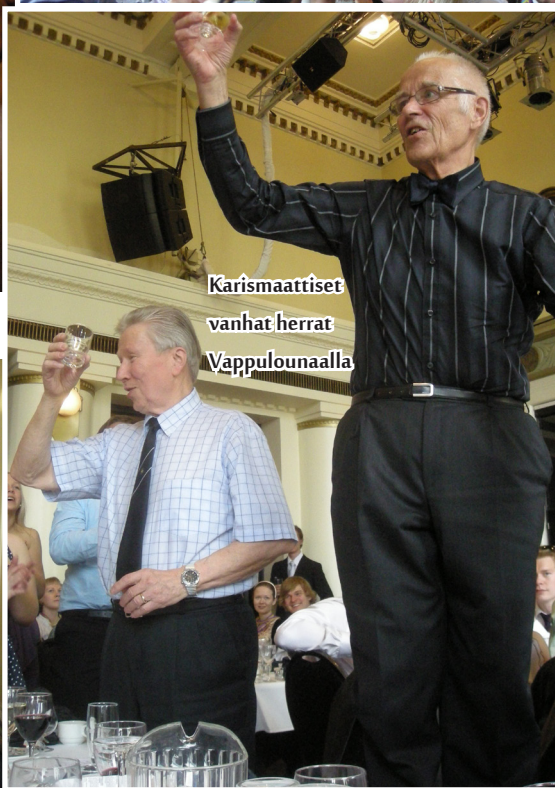
Litti

Käyttäydyn.

Päätoimittaja jakeli pusuja.
Look at those happy faces!

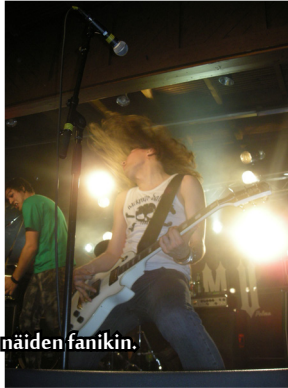
Karismaattiset
vanhat herrat
Vappulounaalla

Joku saattaa olla näiden fanikin.

Tärkeimmät varusteet:
aurinko- ja skumppalasit

Vappulounaan jälkeen vesisateessa surutti.

Kemisti-Oskulla oli Ulliksella hyvä pössis, joillain ei.

Onneksi Sini oli yhtä

penis kuin aina, Salla kannissa ja Marski oli Marski.

Kim oli yksi
heistä, joiden
hymy auttamatta
hytyi.

SUURTEOLLISUUSPUISTO

Tyhjiys. Hiljaisuus. Metsää. Hirvenvasa juoksenteele tien vieressä uskaltamatta kuitenkaan tulla tien puolelle. Lisää hiljaisuutta ja metsää. Sitten, aivan yllättäen, metsän keskellä tulee vastaan kyltti, jossa lukee Suurteollisuuspuisto. Matka on vienyt läpi viiden eri maakunnan. Tien loppupätkällä on saanut ihailla luonnonkauniin Hiittenharjun maisemia. Sen jälkeen legendaarisesta tiestä n:o 2 erkanelee liittymä, joka johtaa ylös sillalle. Sillalla on vastassa T-risteys. Vasemmalle osoittavassa kyltissä lukee Helsinki, Pori ja Eura. Oikealla on Harjavalta... Kun risteyksestä on kääntynyt oikealle, vastaan tulee heti kiertoliittymä, jonka keskellä seisoo betoninen vanhan mummon figuuri, jolla on kädessään harja. Hahmo näyttää etäisesti vanhalta kunnan maastuskalta. Tämän jälkeen vastaan tulee toinen kiertoliittymä, jossa kehoitetaan vilkuttamaan ajoissa ja kysellään samalla, muistiko joku muka vilkuttaakin, kun kääntyi liittymästä pois. Kun tietä jatkaa vielä eteenpäin, vastaan tulee Suomen toiseksi suurin pinta-alaltaan ja viidenneksitoista pisin joki, Kokemäenjoki. Kun on päässyt joen yli, on aika jo kääntyä takaisin, koska tehdas tuli ohitettua hyvän aikaa sitten.

Varsinainen Suurteollisuuspuisto nimittäin sijaitsee täl pual jokkee. Tehtaan sijainnista on hankala erehtyä, sillä sokea Reet-takin näkisi 140 m (170 m merenpinnasta) korkean savupiipun jo kilometrien päähän. Lisäksi hajuaistia seurailemalla löytää myös perille jopa Eurasta asti. Kunhan vain seuraa mätien kananmunien hajua ja siellä, missä haju on voimakas, on Harjavalta. Haju on välillä jopa niin pistävää, että se saa vedet valumaan silmistä. Myös maiseman räjähdysmäinen rumeneminen on toinen hyvä maamerkki. Hiittenharjun luonnonkauniiden maisemien jälkeen vastaan tulee sitten haposasteiden syövyttämä karu nostalgiatodellisuus. Ja nämä kaksi maisemaa vaihtuvat 100 m sisällä.

Siellä Jumalan selän takana ei toimi edes Internet saati sitten vaihdantatalous (rahan vaihtaminen tuotteisiin). "Vain käteinen kelpaa." "Mulla ei ole muuta kuin kortti mukana. Missä on lähin ottoautomaatti?" "Porissa..." Lukijoille tiedoksi, että tämä matka on yli neljä poronkusemaa. Löysin tosin itse lähimmän nostopaikan 0,33 virstan päästä. Ei tainnut torimyyjiä olla paikallisia. Eikä siellä

Luutakommuunissa oikeastaan ollut mitään muuta kuin se helevetin iso tehdas (pinta-ala yli 300 hehtaaria) maisemaa rumentamassa, luontoa tuhoamassa ja mukamas jokea puhdistamassa. Mikäli niitä maisemia pystyi edes rumentamaan enää millään tai sitä jokea puhdistamaan niistä kuolleista majavista. Oma halpa hostellinikin oli niin suuri loukkaus arkkitehtuuria kohtaan, että oikein silmiin satui, kun sitä katseli. Poikamiestalon ulkoseinät oli vuorattu tehtaan omasta metallista. Harmi vain, että se hapettunut kupari ei välttämättä näytä ihan niin kauniilta, että siitä viitsisi talon rakentaa. Sisätilat olivat varsin tavanomaiset opiskelijaelämään tottuneelle. Mitään perustarviketta ei puuttunut ja siivouskin tapahtui ulkoistetun työvoiman puolesta, kuten myös lakanoiden ja pyyhkeiden vaihto. Talossa oli myös netti (saatiin kuntoon vasta kesän lopulla eikä se silloinkaan toiminut ollenkaan), inttimäiset suihkutilat, iso 42" kuvaputki-TV ja kalustettu sekä talon astioilla varustettu keittiö. Omassa luukussani olevissa verhoissa oli enemmän reikiä kuin tennismailassa konsanaan. Huoneen kalustus oli todella pelkistetty, mutta ei sitä nyt olisi kaivannutkaan mitään luksusta, kun ei siellä tarvinnut viipyä kovinkaan pitkään. Sänky, työpöytä, kaksi tuolia, matto ja vaatekaappi kuuluivat kämpän varustukseen. Lisäksi talossa oli oma pesukone ja monia telineitä, joihin laittaa pyykki kuivumaan. Tämän kaiken sai hintaan n. 4€/vrk.

Melko ankeaaahan siellä asuminen oli, mutta onneksi oma luukkuni oli aivan keittiön vieressä, jotta varmasti kuulin, kun joku itänaapurista tullut keila pudotteli kattiloita lattialle keskellä yötä. Olisin silloin voinut toivottaa kaikille tervetuloa Bolidenille huoltoseisokin aikoihin, paskaa riitti kaikille. Tosin niiden lapi-oimisesta sai kunnan korvauksen. Vasta siinä entisessä Outokummun tehtaassa pääsi toteamaan, mitä sillä uraputkella oikeastaan tarkoitetaan satakuntalaisittain. Kuten mainittua, kunnan korvauksen niistä putkista kyllä sai ja pääsi lähtemään parhaimpina päivinä 5 h etuajassa kesäasuntolaan ihmettelemään ja katselemaan ruohon kasvua pihalla. Seuraavana päivänä tosin elämänsä vähintäänkin kyllästynyt ja leikkuriinsa turhautunut ja sitä ajamaan osaamaton kesähehku riehuu nurmikolla. Korret eivät katkeilleet ihan ammatti-

laisen tahdilla, mutta voimasanoja tuli käytettyä kymmenen rek-kamiehen verran. Samalla huomasi suomen kielen väistämättömän leviämisen vieraskielisten keskuudessa. Husqvarnansa kanssa tohe-levia suomenruotsalainen puhui Headset hands freehinsä sujuvaa riikinruotsia, mutta kirasanat tulivat suomeksi. Tosin ponnetta niissä ei ollut yhtään. Aivan kuin Antero Mertaranta selostaisi curlingia tai Pekka Routalempi kommentoisi nyrkkeilyn raskaan sarjan mestaruusottelua. Ensimmäistä vertausta tosin pitänee katsella peilimaail-maisesta perspektiivistä oikean kuvan saamiseksi. Jälkimmäinen ver-taus tosin hoitanee jo itsestään oikeanlaisen kuvan muodostamisen.

Olihan siitä kuukauden kestävästä huoltoseisokista sentään jotain muutakin kuin rahallista hyötyä. Boliden Harjavalta OY:n toimitusjohtajaan pääsin tutustumaan ihan sattumalta, kun hän oli samassa työturvallisuuskortti – koulutuksessa. En tosin vielä tällä hetkellä tiennyt, kuka johtokuntaan kuuluva entinen Vuorimies olikaan kyseessä. Tämä tuli selväksi vasta paria viikkoa myöhemmin, kun katselin Boliden Harjavalta OY:n johtoportaan yhteystietoja. Ih-mettelinkin koulutuksen aikana, miten hän tuntee niin monia laitok-semme entisiä ja nykyisiä professoreita ja oli ihmeen kiinnostunut, miltä se paikka näyttää nykyään oppilaan silmin ja vieläkö proffat kiusaavat typerillä tenteillä. Samanlainen tapaus sattui tuotanto-johtajan kanssa. Menin sitten hänelle haukkumaan rikastevaraston työolot ja muut siellä omasta mielestäni pielessä olevat seikat. Kes-kustelun jälkeen tuotantojohtajan poistuttua kuulin vakkarilta, kuka olikaan ollut kyseessä. Oli silloin fiksu fiilis.

Ensimmäiset kaksi kiertoani siellä Jumalan selän ta-kana sijaitsevassa maailman hylkäämässä vihoviimeisessä rotanko-llossa tosiaan sijoittuivat huoltoseisokkiin ja silloin puhdistettiin tehdasta kaikista mahdollisista paikoista. Kaasuputkista jynnsättiin kaikki moska ulos ja uunien edustat laakaistiin vuoden aikana ker-tyneestä sekundametallijätteestä. Myös muita siivoushommia oli tarjolla ja niihin tartuttiin ennakkoluulottomalla, mutta päättäväi-sellä asenteella. Putkissa möyriessä pääsi näkemään todellakin lähietäisyydeltä, miltä se prosessin tämä puoli oikeastaan näyttää. Kun ensimmäisen kerran pistin pääni putkeen, niin mieleen palautui kummasti nykyisen Oltermannin pitämä kurssi viime syksyltä. Tosin niissä putkissa virtaukset olisivat olleet hiukan heikomman oloisia, kun putket olivat ääriään myöten täynnä moskaa. Ilkikin jo aika puh-distaa ne ja eihän edellisestä puhdistuskerrasta ollut kuulemma kuin vuosi. Esimiehen kommentti sai ajattelemaan, minkälaisia mömmöjä tehtaalla oikein käsitellään, kun saavat miehen kokoisen putken täyteen tavaraa monen kymmenen metrin matkalta vain vuodessa. Pääsin mönkimään kaiken maailman kaasunpoistoputkissa ja missä lie paskarööröissä nasse naamalla ja lapio kädessä ja yritin saada sitä kiven kovaa saostuma pelloille. Ei ollut helppoa, kun lapio antoi ensin periksi. Lisäksi yhdessä putkessa mellaessaani edessäni kuu-lemma olisi ollut 3 m pystysuora pudotus, mutta onneksi lampusta loppuivat paristot, niin ei tarvinnut pelätä putkessa ollessa.

Putket eivät olleet kylläkään mitään järin suuria, mutta mahtui niissä nyt sentään raavas mies konttaamaan. Toista oli se vii-meinen putki, johon pääsin. Siellä mahtui jopa seisomaan. Ja tavaraa oli, yllätys, yllätys ja kuinkas muuten, kattoon asti. Sitä sitten lapiointi

porukalla ulos putken seinään polttoleikatusta reiästä, johon oli kiin-nitetty väliaikainen muovisuppilo. 30 m alempana oli kuuppa, johon moska putosi. Ensimmäinen yö lähti hyvin käyntiin, mutta parin tunnin huhkimisen jälkeen ulkoa kuului kauhea meteli. Lähdimme siitä sitten porukalla ulos ihmettelemään, kuka täällä oikein ajele-e nosturilla pitkin tehtaan seinä. Meteli nimittäin oli sitä luokkaa, että siinä jää toiseksi toissakesäinen Rammsteinin keikka Proviinsi-rockissa kaikkine pyroineen päivineen. Siitä sitten pomolle ilmoit-tamaan, että me vahingossa koko suppilo, onko tämä paha. Suppiloon oli joutunut tavallista suurempi kami, joka oli tukkinut suppiloon n. 20 m alempana. Emme tätä olleet huomanneet, joten jatkoimme vain uuden moskan lappaamista suppiloon. Jossain vaiheessa sitten suppilossa ollut roskan määrän kasvoi niin suureksi, että suppiloon metallikettinkiset kannattimet eivät enää kestäneet, vaan murtuivat painon vaikutuksesta. Olisi pitänyt sanoa pomoilta, että hankkisivat kettinkiiä, joka kestäisi suuremmat y-suuntaiset leikkausjännitykset. Pääsimme lähemmään 1½ h aikaisemmin himaan. Jonkun piti kuu-lemma seuraavana päivänä hoitaa paikalle uusi suppilo, ei näkynyt. Seuraavana yönä hommat keskeyttänyt suppiloon katkeaminen ja siitä johtunut seikka, että paskaa ei voinut lapata ulos miten sattuu, koska se kuulemma leviäisi ympäriinsä, ei näyttänyt enää haittaavan, koska putki piti saada puhtaaksi. Oli sitten suppiloa tai ei. 30 m alempana oli ”huikea” näky 4 h uurastuksen jälkeen. Sama joku muu oli kuu-lemma valtuutettu siivoamaan jälkemme seuraavana päivänä. Lomil-ta palattuani huomasiinkin itse kuuluvani tähän rytmiryhmään aina niin uskollisen Fiskarsini kanssa.

RIKASTEVARASTON HOITAJANA

Rikastevarastohoitoajan pesti alkoi kaikkea muuta kuin miellyttävällä tavalla. Olin juuri saanut kahvikupin kouraani liekkisulatusuuniin val-vomossa, kun pomo soitti ja käski lähteä käppäilemään rajan toiselle puolelle. Tästä hieman yllättyneenä kysyin ajo-ohjeita. Neuvo oli tulla vuoromestareiden kopin eteen, josta minut kuulemma hoideltaisiin eteenpäin. Muutaman minuutin jälkeen tajusin kuulleen hieman väärin, kun perehdyttäjäni kanssa kävelimme junaradan yli.

Ensimmäisenä rikastevarastolle saapuessa huomaa valtavan määrän pölyä. Siitä ei tosiaankaan tulisi olemaan puutetta tulevien kiertojen aikana. Ensimmäisiä asioita, mitä piti opetella, oli oppia käyttämään kahvinkeitintä. Tämä ei tietenkään killan isän-nälle ollut mikään ongelma. Liasta itsevarmuudesta intoa puhkuen unohtin mitata koneeseen laittamani kahvin määrän. Sitä jyrkyä leikkaamaan olisi tarvittu tavallista piikkapysäyää järeämpi laitos. Dynamiitti olisi voinut olla sopivampi ratkaisu. Päätimme perehdyttäjän kanssa yhteistuumin jättää kahvin sikseen ja lähteä kiertelemään ympäri varastoa. Rikastevarasto oli kenties suurimpia tehtaalla ole-via yksittäisiä rakennuksia, mutta silti siellä työskentelee vain yksi henkilö. Sinänsä ihan mukava paikka, mikäli pitää paikalleen sei-sahtamisesta ja omasta rauhasta. Juttukavereita ei siellä pahemmin näkynyt ja ainoa vähäänkään mielenkiintoisen näköinen kapistus

oli ronkkija. Palatessamme kierrokselta takaisin valvomoon, oli sinne eksynyt joku vuorokorjauksen käppänä, jonka ensimmäiset sanat olivat: "Perkeleen hyvää kahvia teillä täällä. Mitä paahtoa oikein käytätte? Tää ei taida olla ihan tehtaan vakiolaatua." Oli siinä vakkarilla naurussa pitelemistä ja meikäiseltäkin meinasi pokka pettää, kun joku aivan vilpittömästi kehuu kahvin laatua hyväksi. Kaverilla oli kyllä kaikki pullat uunissa mutta pelti oli ilmeisesti unohtunut ulkopuolelle. Tai sitten se oikeasti piti "hieman" vahvemmassa kahvista. Samanlainen filis tuli, kun pari viikkoa myöhemmin näin Harjavallan keskustassa poliisin ajaneen postin auton perään. Henkilövahingoilta oli näemmä välttytty. Ei tainnut olla poliisilla kaikki inkkarit kanootissa, kun tuolla lailla menee törttöilemään. Tai sitten toiselle osapuolelle tapahtui klassinen eteen ja taaksepäin vievien vaihteiden sekoittaminen toisiinsa. Toinen Harjavaltaistapaus, jossa hissi ei kulkenut ylös asti, tuli koettua hieman yli kuukausi myöhemmin. Joku paikallinen alkuasukas oli näemmä kiskaissut pullollisen voimajuomaa ja katsonut sen jälkeen dokumentin golfpaloista. Seurauksena kaveri takoi omaan Mersuunsa samanlaisia koloja vasaralla kenties yrittämällä muokata sen aerodynaamisia ominaisuuksia. Oli siinä poliisipartioilla hymyssä pitelemistä, kun tulivat äijän oven taakse kyselemään: "Onks sul kaikki omenat puussa?" Jos minulta kysyttäisiin, niin siltä jäbältä olivat jo lehdetkin pudonneet.

Rikastevarastolla neljä kiertoa, joista kaksi yksin, lorvailtuna opin kuparin ja nikkelin tuotantokaavion ulkoa ja osaan sen vaikka takaperin ja unissani. Muita kenties myöhemmin hyödyllisemmiksi osoittautuvia taitoja olivat mm. metsätyökoneen ohjaamisen osaaminen ja järkevien aloitteiden laatiminen. Metsätyökone tosin kulki varastolla hieman eri nimellä. Tosin en ollut siihen mennessä törmännyt riisuttuun kiskoilla kulkevaan metsäkoneeseen, jonka teleskooppivarren päässä on jättimäinen lapio. Ehkä juuri näistä syistä kyseisen vempelen nimikin oli Ronkkija. Sillä oli tarkoitus irrotella siilojen seiniiin jäänyttä rikastetta ja hyvinhän se pelasi. Välillä vähän liiankin ärhäkästi, kun tuli muutamaan kertaan raaputeltua siilojen teräsbetoniseiniin omaa nimeä ja muita koukeroita. En sentään onnistunut tekemään samanlaista tempausta kuin eräs toinen etunimeltä mainitsematon kesätyöntekijä Lehtinen. Onneksi yhden puisen kattopalkin rikkoutuminen ei sentään ollut kovinkaan vakavaa, mutta mitä voi olettaa, kun sijoitetaan puomin nosto ja lasku samaan joystickiin eteen ja taaksepäin vievän liikkeen kanssa. Muita edes vähän kiinnostavia laitteita varastolla oli purkain. Ne, jotka tietävät, miltä lossi näyttää, niin purkain oli samanlainen mörkö, jonka molemmilla kyljillä oli jättiläisimäiset harat, joilla kuparirikastetta purettiin rikastekasoista. Tätä Saksasta tuotua metallimöykkyä piti sitten liikutella kahden kuparirikastekasan välillä. Onneksi se oli edes sen verran automatisoitu, että se osasi itseksen purkaa kasasta kuparia, mutta kasalta toiselle se ei osannut mennä itseksen.

Rikastavarastolla tuli sitten vietettyä neljä kiertoa, joista kaksi viimeistä tuurausta. Paikkana se oli kyllä tunteet kahtia jakava. Yksin työskennellessä kukaan ei hengittänyt niskaan tai vaatinut tekemään mitään muutakaan järkevää. Piti vain valvoa, että prosessi pyöri omalla painollaan ja jos jotain sattui tapahtumaan, niin sitten piti sykkiä ja kova, että tuotanto ei olisi joutunut kärsimään kovinkaan pahasti. Kyllä siinä tuli mietittyäkin, että niin halutessani saisin pysäytettyä koko tehtaan toiminnan. Asiaa pitänyt vain painaa paria nappia ja vääntää muutamaa kytkintä, niin tuotanto olisi pysähtynyt, tosin viiveellä mutta pysähtynyt kuitenkin. Varastollaoloni aikoihin taivaalla näkyi myös mukava spektaakkeli, kun tellus meni auringon ja kuun väliin. Harjalta oli siitä kummallinen takapajula, että siellä voi sataa vettä 31 h putkeen ja sitten aivan yhtäkkiä yöllä pilvet vain kykenevät häviämään jonnekin viideksi tunniksi, jotta varmasti näkee kuunpimennyksen. Asiaa tosin hieman häittäsi rikkidioksidiakausut. Oli työpisteellä ihan kiva kävellä, kun ei nähnyt rannettaan pidemmälle, jos pisti käden suoraksi. Onneksi kuitenkin löysin valvontakameran, joka oli tehdasalueen reunalla. Siitä sitten näyttöpäätteeltä katselin pimennystä, kun ulos kylmään rikkivetytodellisuuteen ei viitsinyt lähteä. Niinpä tämä ahkera duunari katseli pimennystä töistä käsin.

KONVERTTERIEN PAIKALLISOPERAATTORINA

Heinäkuun toisella viikolla sain siirron aivan toisenlaiseen maailmaan. Jos ensimmäisessä paikassa oli ollut haittaa pölyistä, niin jälkimmäisessä sainkin sitten kärsiä käryistä. Ensimmäiset päivät konvertereilla olivat vähintäänkin mielenkiintoiset. Ensimmäisten seitsemän päivän aikana minulla oli seitsemän eri opettajaa ja kaikilla tietenkin oli oma tyylinsä opettaa paikallisoajaamossa työskentelyä. Harmi vain, että nämä opetustavat poikkesivat toisistaan niin paljon, että oli lähes mahdotonta yhdistellä niitä keskenään ja muodostaa niistä toimivaa comboa. Piti siinä sitten vain yrittää toimia niin hyvin, kuin itse parhaaksi katsoi ja tarvittaessa kysyä apua kollegoilta. Avun kysyminen ei ollut kertaakaan mitenkään ylitsepääsemättömän hankalaa ja apua myös tuli joka kerta, kun sitä vain uskalsi kysyä. Kertaakaan kukaan ei katsonut nenänvarttansa pitkin. Eivät olleet mitään turhan ylpeitä siitä, että olivat tehneet kyseistä hommaa jo monta vuotta ja jotkut jopa monta vuosikymmentä. Apua tuli aina yhtä ystävällisesti hieman ehkä wattuilemalla, mutta silti ymmärtäväisellä asenteella.

Paikallisooperaattorina tärkeimpiin hommiin lukeutuivat pistämisen ja kuonan kaadon lisäksi nukkuminen. Jälkimmäinen tosin

oli oma-aloitteisesti vain otettu mukaan päivän rutiineihin. Olihan siellä valvomossa aina vähintään kaksi paikalla, joten toinen pystyi kyllä päivystämään toisen nukuessa, kun tilanne oli rauhallinen. Mitä kahteen ensimmäiseen toimenkuvaan tulee, niin pistämisellä tarkoitettiin teräsrassin työntämistä konverterin puhallinventtiileihin jotta ne saatiin taas auki ja tätä kautta puhalluspaineet alemmas. Jos tätä ei olisi tehnyt, niin olisi liemi tullut jossain välissä re'istä ulos. Onneksi uudella milleniumilla pistäminen tapahtui valvomosta käsin. Piti vain liikutella joystickillä pistokoneeksi kutsuttua laitetta, joka työnsi kolme rassia kerrallaan kolmeen eri venttiiliin. Venttiilejä oli 30 kpl per mylly. Tosin yksi konverterti oli kookkaampi kuin muut ja sen kyljessä olikin sitten jo 50 venttiiliä. Ei senkään pistämisessä mennyt kuin hieman yli minuutti, kun sen osasi. Toista se oli silloin joskus kultaishalla 80-luvulla, kun toinen kaveri asettelee rassin venttiilin suulle ja toinen valmistautuu iskemään sen sisään konvertertiin lekalla. Ja kun venttiili oli saatu auki, niin pitikin sitten lähteä takomaan rassia toiseen suuntaan, sillä ulosvetäminen ei onnistunut käsivoimin. Kun oli päässyt konverterin toisesta päästä toiseen, niin pitikin sitten kuulemma lähteä jo saman tien takaisin toiseen pätyyn, jotta liemi ei tulisi varpaille. Kyllä se pistäminen oli sitten tehty nykyään helpoksi, mutta jäivät ne rassit silti joskus konvertertiin kiinni, kun pääsivät luisakahtamaan pistokoneen telineestä irti. Silloin piti mennä henk. koht. paikalle repimään rassi irti myllystä. Ensimmäisillä kerroilla käytin liukuvasaraa poistaakseni rassin konverterin puhallusventtiilistä, mutta hieman myöhemmin opin, että lähteehan se pelkästään käsinkin, kun ottaa oikein kunnon otteen ja kiskaisee niin, että tuntuu.

Kuonan kaato taas tarkoittaa kaikessa yksinkertaisuudessaan sitä, että mennään konverterin vieressä olevaan pieneen paikallisoajaamokoppiin, josta käsin voidaan ottaa konverterti hallintaan ja sitä pystytään kääntelemään mihin asentoon tahansa. Jokaisen neljän konverterin vieressä oli samanlainen bajamajaa muistuttava vanerikasa. Siinä sitten vain joystickistä vääntämällä kallistettiin konverttereita niin, että kuona saatiin kaadettua alapuolella olevaan kuonapataan. Liian nopeasti ei saanut kaataa, sillä muuten kuona roiskuisi yli padan reunoja ja jos padan lastasi liian täyteen, nosturi ei kyennyt sitä enää tehokkaasti nostamaan, jos ollenkaan. Kun nämä kaksi asiaa oli sisäistänyt, niin sitten siellä ei oikeastaan muuta hommaa ollutkaan, kuin prosessin tarkkaileminen. Silloin kun homma pelitti kunnolla oli aikaa muulle ohkeistoiminnalle, kuten netissä surfailuun, telkkarin katseluun, lukemiseen tai vaikka nukkumiseen.

Opettajista jäi parhaiten mieleen eräs puolieläkkeelle siirtyvä partasuu, jolla ei kyllä todellakaan ollut kaikki Muumit laaksoissa. Sen verran sekavia sen puheet välillä oli. Lisäksi se ei ollut koskaan hiljaa, vaan suu kävi koko ajan. Mitään järkevää sieltä ei tosin koskaan tullut ulos. Ukko olisi kyllä sopinut mieluummin vaikka poliitikoksi tai papiksi; ajatus voi katketa, mutta puhe ei. Moni "Vaarin" tunteva henkilö toistikin usein sanontaa: "Jos johtoportaalla tuntuu olevan välillä ruuvit hieman löysällä, niin "Vaarilla" ovat kyllä jo jengatkin kuluneet." Hyvin se silti hommansa teki eikä koskaan valittanut liiasta työstä ja kyllä hänen kanssaan pääsi juttuakin iskemään, jos ei välittänyt jutun tasosta tai sen järkevyydestä. Harmi vain, että "Vaari" jäi kesälomille heinäkuun lopussa. Keskustelun määrä paikallisvalvomossa väheni n. 80 %, mutta keskustelujen taso nousi 200 %. Lisäksi "Vaarin" poistuttua pääsin tuuraamaan kahden viimeisen kierton aikana. Silloin hommien määrä tosin nousi, mutta olipahan sentään jotain tekemistä. Lisäksi Sikalan vessassa oli aivan mahtavaa luottavaa, kun kävi istunnolla. Teknologiaeollisuuden työehtosopimuksesta oli paljon "iloa".

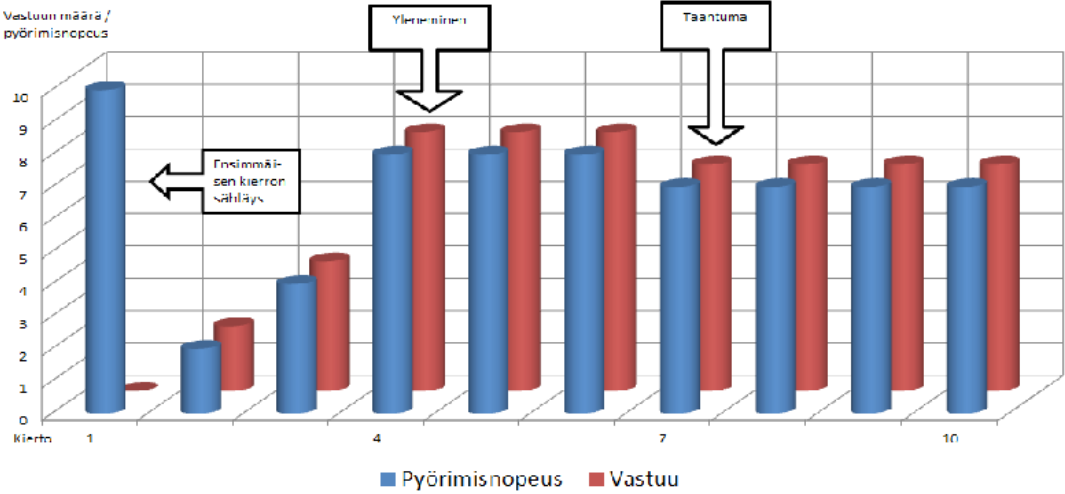
Mitä Harjavallasta sitten jäi kesän jälkeen käteen? Paska palkka, mutta loistava kokemus. Kaikkein vaikeinta oli aluksi totuttutua ajatukseen, että työajan ulkopuolella ainoa sosiaalinen face-to-face – kontakti on se, kun pääsee sanomaan kassaneidille: "Kiitos. En tarvitse kuittia." Se oli monen yksinäisen päivän kohokohta. Parhaimpina päivinä sitä kävi kaupassa peräti kolme kertaa. Oli siinäkin kassaneidilla ihmettelemistä, kun sama silmäpari ilmestyy eteen jo kolmatta kertaa kahden tunnin sisällä. Mutta minkäs teet, kun ensimmäisellä kerralla unohdat ostaa juotavaa ja toisella kerralla unohdat, mitä tulitkaan ostamaan. Eihän siinä sitten auta kuin mennä kolmannen kerran kauppaan, että saat viimeinkin raahat-

tua ne mehut sieltä pois. Muita mieleenpainuvia seikkoja olivat ne kerrat, kun tehtaalla räjähti muutaman kerran ja ikkunat helisi. Mitään vakavampaa ei sentään ollut sattunut. Nikkelin rakeistus vain oli lähtenyt hieman käsistä ja sitä ajettiin vain liian nopealla tempolla.

Kaikki oli kävelymatkan päässä ja minnekään ei kestänyt pitkään kävellä. Kaukaisin taisi olla kaupungin uimaranta. Sinnekin oli matkaa peräti 1,5 km. Kokemäenjoki oli ihan virkistävä kokemus kuumilla kesähelteillä ja vierestä löytyvä frisbeegolf-rata oli enemmän kuin miellyttävä löytö. Ei löytynyt meikäläisen voittajaa kesän aikana, vaikka kovasti yritettiinkin. Satakuntalainen hurrihuumori tosin oli mitä mielenkiintoisinta. New Boliden Way: Petteri = Peter, Lehtiniemi = Lehtinen ja Henri = Petri. Suosittelen lukijoita lämpimästi hakemaan vastaisuudessa kesätöihin myös Harjavaltaan. Matka on pitkä, mutta kokemus vertaansa vailla. Lisäksi Otaniemestä on erittäin helppo löytää Suurteollisuuspuistoon. Omalla autolla matkaavilla on edessään kahdeksan käännöstä, joista puolet on Otaniemessä. Poikamiestalolle päästäkseen piti rattia kääntää peräti kymmenen kertaa. Kesän aikana tuli myös kuultua hyvä vertaus Koverharin ja Bolidenin välillä. Koverharissa ne yrittävät tehdä samoista raaka-aineista vaihtelevia lopputuotteita. Harjavallassa taas yritetään tehdä vaihtelevista raaka-aineista samanlaista lopputuotetta. Miettikää itse, kumpi kuulostaa mielekkäämmältä.

- *Spede*

Vastuun ja pyörialoiden pyörimisnopeuden välinen yhteys

FYYSIKKO SAA EIKÄ EDES NAISTA VAAN MIESTÄ...

YSTÄVÄMME FYYSIKKO KÄY FYYSISEKSI JA HALAILEE SEKÄ KOSKETTELEE TEDDY BEARIA. TED EI NÄYTÄ JÄRIN INNOSTUNEELTA, MUTTA ISTUU KUITENKIN KILTISTİ SYLISSÄ.

KUN KÄSI KÄY HAAROISSA, PURISTUVAT TEDIN KÄDET TIUKEMMIN SALMARIPULLON YMPÄRILLE JA HÄN PÄÄSTÄÄ VÄKINÄISEN NAURUN. FYYSIKKO HYSSYTTELEE.

... VUORIMIESTÄ

ONNEKSI FYYSIKKOKIN TIETÄÄ, MILLÄ VUORIMIEHEN SAA HURMATTUA. HE KUMOAVAT JUOMANSA.

KYLLÄ SE VUORIKIN HIEVAHTAA, KUN FYYSIKKO VIELÄ KERRAN KAAPPAA SYLIIN.

NYT SITÄ OLLAAN JO KIELI ULKONA JA MIELESSÄ. FYYSIKKO ON MAIREANA.

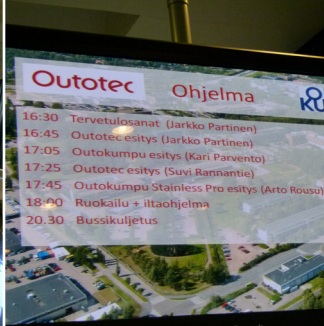

TED LÄMPEÄÄ HIEMAN JA KUISKAA EHDOTUKSEN FYYSIKOLLE.

33

JA NÄIN SITÄ MENNÄÄN!

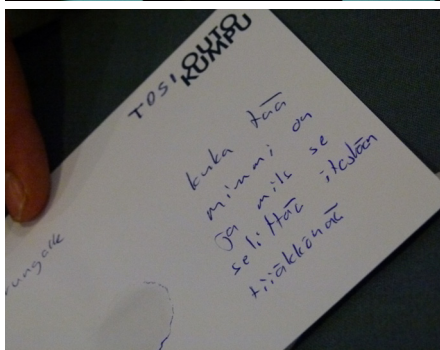
DESTINATION: NIITYKUMPU

Eräänä sateisena maanantaina, tarkemmin sanoen 29. elokuuta, materiaalitekniikan laitoksen pihasta starttasi kaksi bussia suuntanaan Niittykumpu. Tunnelma oli jännittynyt, odottava. Ainakin toisessa ekskubussissa popitettiin (kuljettajan pyynnöstä) Souvareita, suurella antaumuksella.

Pitkän ja ruuhkaisen matkamme jälkeen saavuimme suuren rakennuksen pihamaalle. Olimme saapuneet Outokummun ja Outotecin pääkonttoreille, missä meidät otettiin erittäin ystävällisesti vastaan ja ohjattiin pöytiin istumaan. Pöytiin jakaannuttiin melko sekalaisesti, kaikissa pöydissä istui myös yritysten edustajia. Moikkailimme tuttuja ja esittelimme itsemme tuntemattomille.

Vierailumme alussa oli yritysesittelyt, jotka olivat perinteiset kalvosulkeiset: molemmat yritykset kertoivat tulevaisuuden näkymistään sekä painottivat kestävän kehityksen tärkeyttä. Koska matkassa oli mukana fukseja, saimme toki kuulla myös kattavat infopläjäykset molempien yritysten toiminnasta sekä historiasta. Kuulimme myös useiden valmistuneiden vuorimiesten uratarinoita sekä tarinoita teekkarina olemisesta.

Esittelyjen ohessa tuli enemmän tai vähemmän tutkittua pöydässä olevia tavaroita, esimerkiksi fuksivääpelimme pani merkille laululäystä puutuvan naisten kiitoslaulun. Fuksit fanittivat Outotec –haalarimerkkiä ja ISOt (ja minä) pöydällä olleita pikkuisia kuohuviinipulloja, kuka mitäkin. Jossain vaiheessa meille kerrottiin että pöydässä on Outokummun logoin varustetut kynät ja muistilaput sitä varten, että kukin voi kirjoittaa muistamisen arvoisia asioita seuraavaksi päiväksi – jottei illan jälkeen iske unohdus!

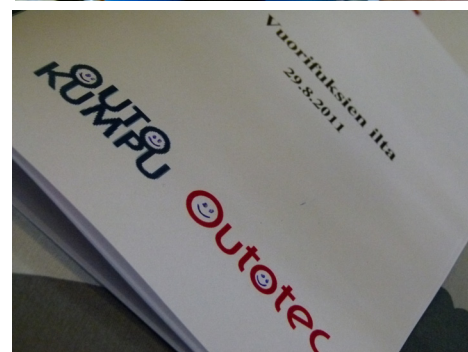

Loistokas ruoka- (ja juoma)tarjoilu avautui meille parin tunnin esittelyjakson jälkeen noin kaksikymmentä vaille seitsemän, onneksi janoisimmat selvisivät hengissä pöydissä olleen veden ja skumpan ansiosta. Ruoka oli kaikin puolin mahtavaa: ihanat salaattit ja leipä, maukas pääruoka sekä jälkiruokapiiras... Nyt tulee liian kova nälkä, ei pysty jatkamaan! Juomien kanssa ei oltu kitsasteltu: viinit olivat hyviä ja oluet ja siiderit astetta erikoisempaa laatua.

Onneksi koko illanvietto ei mennyt pelkäksi syömiseksi, vaan lukkarit laulattivat porukkaa antaumuksella! Liian lämpimän ruuan syöminenhän ei ole terveellistä, kuten kaikki teekkari- ja vuorimieselämään perheytneet tietävät.

Henkilökohtaiset muistiinpanoni loppuivat noin ruokailun aloittamisen kohdalla mutta onneksi oma muistini pelaa: noin kello yhdeksään asti söimme, joimme, lauloimme, joimme, keskustelimme, joimme ... Lähdön aika tuli, ja kiitimme yrityksen edustajia perinteisin menoin laulaen. Lopulta ekskubussimme veivät iloisen ekskukansan pois Niittykummun maisemista, takaisin tuttuun ja turvalliseen Otaniemeen. Ilta ei toki päätynyt siihen vaan jatkot siinsivät jo porukan mielessä.

Todella paljon kiitoksia sekä Outotecin että Outokummun välle upeasta ekskursionista!

Ps.
Kirjoittaja oli kuumeessa runoillessaan kyseistä juttua, älkää antako sen häiritä.

VTT - VUORITUOTETEKNIikka

Kemian tekniikan koulu jatkaa kasvojenkohotuslinjaansa muuttamalla Materiaalitekniikan tutkinto-ohjelman Vuorituotetekniikaksi. Yhdessä entistä ympäripyöreämmän tutkinnon sisältökuvauksen kanssa muutoksella pyritään saavuttamaan entistä suurempi määrä harhaanjohdettuja hakijoita. Koululta vakuutellaan, ettei muutos kuitenkaan tule vaikuttamaan tutkinnon sisältöön millään tavalla.

KAKSI MARJAA

FUKSIVÄÄPELI 2002

FUKSIVÄÄPELI 2011